

РЕШЕНИЕ

№ 5675

гр. София, 11.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 06.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7923** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Т. М., ЛНЧ [ЕГН], ,роден на 17.05.1988 г. в Турция, гражданин на Турция, срещу Решение № 10943 от 19.7.2022 г. издадено от Заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС), с което е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради неправилно приложение на закона и съществени процесуални нарушения. Подробни съображения, излага в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Заместник-председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт П. П., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Цветослав Вергов, който излага становище за неоснователност на депозираната жалба и моли съда да я отхвърли.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за

установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила с рег. № РД09_В_1412/10.11.2021 г., в която заявява, че е напуснал Турция на 16 октомври 2021 г., нелегално. В Република България е пристигнал отново нелегално на 18 октомври 2021 г. Заявява, че е задържан в [населено място], при опит да премине българо-румънската граница. Като крайната цел на пътуването си посочва Германия. Мотивира молбата си за закрила с проблемите, които има в Турция. В проведените с молителя интервюта разказва, че в Турция е бил осъден несправедливо за участие в кюрдска терористична организация. Твърди, че е бил задържан от турските власти на летището в Турция на 17 август 2018 г., при опит да напусне страната. Чужденецът заявява, че във връзка с парламентарните избори в Турция е бил част от избирателната комисия на откритата в [населено място], Полша, избирателна секция на Демократичната партия на народите. По негови думи тя е била открита в посолството на Турция в полската столица заради парламентарните избори и неговата работа е била само да следи да правилното протичане на изборния процес. Твърди още, че във връзка с организацията по откриването на секцията той и другите членове са имали група в мобилното приложение WhatsApp.

В хода на административното производство е приета Справка с вх. № МД-228/5.7.2022 г., която е подробно обсъдена от административния орган в издадения от него акт /л. 17 - 21/.

В тази връзка е постановено Решение № 10943 от 19.7.2022 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, на кандидата е отказано предоставяне на статут. Административният орган е изложил мотиви за липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изтъкнато е, че чужденецът не е обосновал наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона. Обсъдена е обстановката в Турция, но е прието, че те не дават основание за опасения от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Заместник-председателят на агенцията, съгласно представена по делото Заповед № 03-15/3.5.2022 г., издадена на основание чл. 52 от ЗУБ, издадена от Председател на ДАБ при МС, с която на Заместник-председателя са делегирани правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1 и чл. 48, ал. 1, т. 2, т. 3 и т. 4 от ЗУБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

Съгласно разпоредбата на чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ, международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, определя предпоставките, при наличието, на които може и следва да се предостави

статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ, определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателя при направеното от него интервю, настоящият съдебен състав намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец и за предоставянето на хуманитарен статут.

Съдът, намира, че не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец по отношение на жалбоподателя, тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало конкретна заплаха и той да е бил преследван. Още повече, че самият жалбоподател изрично посочва, че лично не е бил преследван въз основа на някои и от посочените признаци и в частност по признак религия.

В хода на административното производство са обсъдени подробно изложените от молителя факти и обстоятелства.

Заявената от Т. М. причина за напускане на Турция, а именно постановената присъда за участие в терористична организация не може да се кредитира с достатъчно доверие и да бъде мотив за получаване на закрила съгласно ЗУБ. Също така за неоснователност на молбата за международна закрила на чужденеца може да се приеме и фактът, че същият е бил задържан при опит да напусне територията на Република България. Положил е изключително много усилия да премине през Република България без да има намерение да подава молба за международна закрила. Това се доказва от твърденията му, направени по време на интервюто от 24.11.2021 г. (протокол от интервю рег. № УП 3391/24.11.2021 г., стр. 1). Заявил е, че е преминал турско-българската граница нелегално, след което се е оправил към Б. и В.. Твърди, че се е свързал с негов приятел, който го е свързал с човек, заминаващ се с прекарването на хора през границата. Заявил е, че са му били осигурени документи, с които да напусне българо-румънската граница, но граничните власти установили, че

документите не са негови и го задържали. Тогава взел решение да подаде молба за международна закрила в Република България.

От така направени изявления на чужденеца, може да се направи извод, че причината за напускането на страната му е намирането на по-добър живот, а не търсената закрила.

Съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН мигрантът е лице, което, по причини различни от изброените в определението, доброволно напуска страната си за да се засели другаде. Ако върши това по чисто икономически съображения той е икономически мигрант, а не бежанец (глава II, § 62). Това се доказва и от факта, че Т. М. е заявил като крайна цел на пътуването си Германия и не е подал молба за закрила в първата сигурна държава. Като потвърждение на гореизложеното е и твърдението на кандидата, че дори в момента съпругата му учи немски език и иска да продължи образованието си в Германия (протокол от интервю рег. № УП 3391/24.11.2021 г., стр. 2). Като доказателство за гореизложеното се приема и факта, че той е взел решение да достигне точно Германия, въпреки факта, че е пребивавал трайно, установил се е за последните близо 10 г. в Полша, където е успял да се развие успешно като търговец, но въпреки това е предпочел след последното си напускане на страната да замине за Германия. Относно проблемите, заявени като причина за напускането на родината му, а именно присъдата, която е получил за участие в терористична организация и решението на съда за лишаване от свобода за 7 г. и 6 м. по негови думи, не може да се кредитира с доверие и да се приеме за достоверна. За това свидетелства факта, че многократно е пътувал легално между Турция и други държави в Европа, без да бъде обезпокояван от турските власти в продължение на няколко години.

Налице са и противоречия, установени по време на проведените интервюта и приложените копия на документи. В едно от интервютата заявил, присъдата му е постановена с решение на съда от дата 12.12.2019 г. (Протокол от рег. № УП 3391/24.11.2021 г.), докато видно от едно от приложените копия на решения става ясно, че датата на решението е 05.11.2019 г. (копие от документ, рег. № 3391/24.11.2021 г.). Също така присъдата, по негови думи, която е получил е в срок от 7 г. и 6 м. (Протокол от интервю, рег. № УП 3391/24.11.2021 г.), докато в решението става ясно, че тя е намалена на 6 г. и 3 м. (копие от документ, рег. № 3391/24.11.2021 г.). Също така, въпреки постановените решение, е бил освободен от ареста и успял да сключи и граждански брак с настоящата си съпруга на 26 август 2021 г., като турските власти по никакъв начин не са му попречили на това, въпреки постановените присъди. Следва да се вземе и предвид факта, че Т. М. е напуснал страната си по съвет на трето лице, един от неговите адвокати, което му е казало, че 95 % от присъдите, подобни на неговия случай завършват с осъдителна присъда. Оттук може да се направи извод, че същият би могъл да остане в страната си и да изчака окончателната присъда, при съществуващ шанс, от 5 % за оправдаването му. Като неоснователност на молбата свидетелства и факта, че Т. М. е бил извън арест или затвор, сключил е брак и е успял безпроблемно да се придвижи до граничен район, от който да напусне Турция. От тези негови твърдения се установява и друго противоречие, а именно, че е напуснал страната си, въпреки, че е заявил, че е бил постоянно наблюдаван от представители на турските власти. Друг мотив за недостоверност на бежанската история е и твърдението му относно периода на първоначалното му задържане. В проведеното интервю от 24 ноември 2021 г., стр. 4 същият е заявил, че е бил задържан 6 м., а в

интервю от 22 декември 2021 г. твърди, че е бил в ареста за 2 дни. Също така, в приложените копия от съдебни решение и по негови думи от интервюто от 24 ноември 2021 г. са му били повдигнати обвинения заради това, че е членувал в терористична организация, докато в интервюто от 22 декември 2021 г. твърди, че обвиненията са свързани с това, че е революционер от партия П.. Друго противоречие, касаещо бежанската история на чуждият гражданин е посочената дата, на която е бил член на избирателна комисия, намираща се в турското посолство в [населено място], Полша във връзка с парламентарните избори в Турция, а именно 17 юни 2021 г. От общодостъпна информация е ясно, че парламентарните и президентски избори в Турция са проведени на 24 юни 2018 г., а видно от печатите, положени в паспорта му, в периода от 19 юни до 10 юли 2018 г., той е пребивавал на турска територия, което подлага на съмнение факта, че е бил част от изборната комисия. Относно повдигнатите обвинения и издадените присъди, за тяхната недостоверност свидетелства и копие от документ, от който става ясно, че лице с данните на Т. М. няма съдебна регистрация и няма архивирана съдебна регистрация (копие от документ рег. № УП 3391/07.02.2022 г.). И въпреки, че е направил твърдение по време на интервюто от 22 декември 2021 г., че причината за ареста му е политическа, същият по-късно в същото интервю е заявил, че по никакъв начин не е показвал политическите си виждания, не е протестирал срещу управлението на турската официална власт, че не е политически ангажиран и че единствения му досег с политиката, по негови думи е бил когато е взел участие в изборната комисия по време на парламентарните избори. Според информацията от приложената по административната преписката справка МД-228/05.04.2022 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, съществува известен риск от преследване на членове от Демократичната партия на народите (HDP). Въпреки това, Т. М. не попада в тази хипотеза, което се доказва от направените от него твърдения по време на проведените интервюта и зададените въпроси, касаещи политическите му виждания.

От анализа на фактичката обстановка и изявленията му по време на интервютата се установяват непоследователност и противоречия в бежанската му история, което я дискредитират. Може да се приеме, че действителния мотив за напускането на неговата родина е стремежът му да достигне Германия, където той и съпругата му да се установят. Така заявените причини за напускането на страната му не попадат в обхвата на ЗУБ за предоставяне на международна закрила.

Наличието на всичко изложено – установените противоречия в хода на интервютата и в хода на съдебното производство, както и с оглед представените доказателства водят до основателно съмнение, че изложеното от жалбоподателя, е посочено само и единствено с цел обслужване на защитната му теза и получаването на статут на бежанец. Настоящият съдебен състав намира, че не са изложени убедителни факти, които да навеждат наличие на заплахата за жалбоподателя с оглед политическа принадлежност. Твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване.

По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

В тази връзка, Съдът намира, че по отношение на жалбоподателя не са налице предпоставките и причини същият да се завърне в страната си по произход с оглед на характера на посочените причини, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, въз основа на които да се представи статут на бежанец. Не се установява жалбоподателят да е бил обект на преследване от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ, както и по отношение на него да е извършено някое от действията по преследване, съобразно чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Поради изложеното, настоящият съдебен състав намира, че е законосъобразна преценката на административния орган за липсата на основания за предоставянето на статут на бежанец.

Относно хуманитарния статут:

Съдът намира, че не са налице материалноправните предпоставки за предоставянето на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Видно е от протокола за проведеното интервю и останалите събрани доказателства, вкл. от представените справки, че ситуацията в Турция не може да се приравни на безогледно насилие, породено от тежък въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи. Не са налице предпоставките, визирани в чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС - да съществуват тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, които да бъдат предпоставка за предоставяне субсидиарна закрила. В тази връзка са неоснователни изложените в жалбата възражения, че не е обсъдена обстановката в Турция, чиито гражданин е жалбоподателят. При разглеждането на този въпрос Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл. 15, б. в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, б. в) от Директивата във вр. с чл. 2, б. д) от същата трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че

цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 АПК решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ, е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка е представена актуална справка за ситуацията в Република Турция. Видно от същата е, че положението там не може да се приравни на ситуация на безогледно насилие.

Следователно са законосъобразни изводите на административния орган, че по отношение на жалбоподателя не се установява наличие на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут и правилно такъв му е отказан.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая.

И не на последно място, Съдът намира, че липсват и предпоставките за прилагане на принципа "забрана за връщане" по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, а именно, че "Чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание". Това е така, тъй като от събраните доказателства не се установява живота или свободата на жалбоподателя да е бил застрашен по някои от признаците, посочени в тази разпоредба. Освен това към настоящия момент не се твърдят проблеми с властите в страната по произход и гражданство, не се посочва и да е бил заплашван по какъвто и да е начин в тази насока.

Предвид изложеното, съдът приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, като са спазени

административно-производствените правила и в съответствие с материалния закон.

Никоя от страните по делото не претендира разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Т. М., ЛНЧ [ЕГН], ,роден на **17.05.1988** г. в Турция, гражданин на Турция, срещу Решение № 10943 от 19.7.2022 г. издадено от Заместник-председател на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: